

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. B.** nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem P. 2490/54, P. 5,

zastoupen JUDr. Petrem Adámekem, advokátem,
sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. OAM-95/LE-LE05-K03-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. OAM-95/LE-LE05-K03-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídají stavu v zemi. Žalovaný neadekvátně hodnotí, v jaké situaci by se žalobce v případě návratu do vlasti nacházel, a to v jakémkoli regionu, s ohledem na svou předchozí angažovanost. Je přesvědčen, že mu ve vlasti hrozí vážná újma.

3. Žalobce namítá, že obsah pohovoru uvedený v rozhodnutí neobsahuje všechny skutečnosti, o kterých bylo při pohovoru hovořeno. Žalobce neví, jestli tyto skutečnosti žalovaný pouze neuvedl do rozhodnutí, anebo zda nejsou vůbec zapsány v protokolu.
4. Žalobce dále namítá, že není pravda, že by byl zcela apolitický a nezúčastňoval se na Ukrajině veřejného života. Pochází ze Sumské oblasti. Hrál fotbal a při té příležitosti se seznámil s lidmi, kteří se zabývali politikou. Když byla založena politická strana prezidenta Janukovyče, stal se jejím členem a pracoval jako asistent jednoho z politiků. Později se stal pomocníkem poslance, který byl v Ukrajinské radě v Kyjevě. Ve funkci žalobce veřejně nevystupoval, ale bylo o něm známo, že se politicky angažuje. Po demonstracích na tzv. Majdanu prožil žalobce těžké období. V Doněcku, kam se vrátil, byl pod tlakem představitelů hnutí za nezávislost a byl donucován ke vstupu do armády. Žalobce se následně přestěhoval na území Ukrajiny, kde byl též nucen jít bojovat, tentokrát za opačnou stranu konfliktu. Žalobce je však odpůrce války a jakoukoli účast v bojích odmítá.
5. Žalobce poukazuje na to, že se sice nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ale učinil tak proto, že věřil, že jeho věc bude kladně vyřízena a věřil, že shromážděné materiály jsou objektivní.
6. Odmítání služby v jakýchkoli ozbrojených silách žalobce odmítá nikoli z důvodu osobního strachu o život či zdraví, nechce se účastnit bratrovražedných bojů. Zprávy, ze kterých žalovaný vycházel, nejsou podle žalobce objektivní a žalobce vyjádřil úmysl tyto zprávy doplnit. Dle žalobce je sice pravdou, že se situace v Doněcké a Luhanské oblasti zlepšila, avšak boje nadále pokračují. V zemi stále trvá konflikt, kdy na jedné straně stojí příslušníci uvedených oblastí, kteří jsou téměř Rusové, a na straně druhé občané západní Ukrajiny. Současná vláda pak dle žalobce situaci nijak nepomáhá, naopak zmiňuje konflikt mezi prezidentem Porošenkem a Sakašvilim. Rozhodnutí dle žalobce nemá oporu v objektivních poměrech. V roce 2014 mu byla udělena doplňková ochrana s ohledem na to, že by ve vlasti mohl být ohrožen jeho život a zdraví z důvodu jeho občanských a politických postojů. Situace v zemi se od té doby podle žalobce v žádném případě nezlepšila, jako příklad uvádí zákon o válečném stavu s republikami Doněck a Luhansk.
7. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že se dostatečně zaobíral posouzením bezpečnostní situace v zemi. Žalobce ve své opakované žádosti uvedl, že je bez politického vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany, politicky se nikdy neangažoval a politiku nemá rád. V žalobě uvedená tvrzení o své politické aktivitě ve správním řízení žalobce vůbec neuvedl, žalovaný má proto za to, že se jedná o nové skutečnosti, kterými se nemohl zabývat. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany a navrhl zamítnutí žaloby.
8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Žalobci byla rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015 udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný posoudil individuální situaci žalobce, který pochází ze Sumské oblasti. Konstatoval, že na základě dostupných informací nemůže vyloučit přelítí ozbrojeného konfliktu do oblasti posledního pobytu žalobce, zohlednil též, že žalobce neměl možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části země, neboť ze Sumské oblasti pocházejí i jeho příbuzní a ani on sám kromě dob studií trvaleji v jiných částech Ukrajiny nežil. Je tedy možné, že by mu ve vlasti mohly hrozit závažné problémy. Jelikož v případě návratu žalobce

do vlasti nelze nebylo možné vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný žalobci tehdy udělil doplňkovou ochranu.

10. Dne 5. 12. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Řízení bylo však zastaveno z důvodu, že se žalobce nedostavil k pohovoru. Proti tomu podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji však rozsudkem č. j. 4 Az 15/2017 – 70 ze dne 22. 3. 2018 zamítl.
11. Dne 6. 6. 2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že pochází ze Sumské oblasti, kde nyní žijí jeho rodiče. Nikdy nebyl politicky aktivní či člen politické strany, politiku nemá rád. Přišel mu povolávací rozkaz jak z Ukrajiny, tak z druhé strany. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, nechce jít bojovat, možnost vnitřního přesídlení vyloučil. V ČR má přítelkyni. Dne 2. 1. 2018 se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí, nevznel proti nim žádné námitky a ani nenavrhoval žádné doplnění.
12. Žalovaný vydal dne 23. 2. 2018 rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mu za ně mohlo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
13. Žalovaný se zabýval možnými obavami žalobce ohledně jeho návratu do vlasti. V žádném případě nepopírá existenci konfliktu na východní Ukrajině, avšak žalobce pochází nikoliv z Doněcké, kterou uváděl jako poslední místo bydliště, ale ze Sumské oblasti, kde mu byl též vydán aktuální cestovní doklad a kde žijí dle jeho tvrzení jeho rodiče. K tvrzení, že se nemá žalobce kam vrátit, neboť jeho dům z Doněcku je zničený a bydlení v jiných částech Ukrajiny je drahé, žalovaný podotkl, že ekonomické důvody nemohou samy o sobě odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Na základě zjištěných informací se na Ukrajině snaží navíc vláda podporovat vnitřně vysídlené osoby. Ohledně obavy z povolání do vojenské služby žalovaný uvedl, že povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i v souladu s mezinárodními úmluvami. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není, rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní důvod s výjimkou mimořádných případů. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí. Udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu není možné, stejně jako její udělení dle 14b zákona o azylu brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany, rodinným příslušníkům.
14. Žalovaný uzavřel, že žalobce má reálnou a zákonem danou možnost se usídlit kdekoli na území pod kontrolou ukrajinské vlády, tam bez hrozby vrácení do Doněcké oblasti pobývat a v případě zájmu požádat o uznání statutu vnitřně vysídlené osoby, pokud skutečně pochází z oblasti přímo dotčené ozbrojeným konfliktem. Žalobce je práceschopnou dospělou osobou bez závazků či jiných handicapů, lze po něm proto oprávněně požadovat vyvinutí aktivity ke zvýšení či udržení na ukrajinské poměry běžného životního standardu, k čemuž má možnost využít i pomoci svých příbuzných v Sumské oblasti.
15. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas tak byl presumován.
17. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
18. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“
19. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
20. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
24. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
25. K námitce žalobce, že skutečnosti uvedené žalovaným v odůvodnění rozhodnutí neodpovídají aktuální situaci na Ukrajině, soud uvádí, že pochybení žalovaného ohledně zkoumání situace ve vlasti žalobce neshledal. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující

pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2017 a částečně 2016, tedy v době rozhodování (únor 2018) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti. Nelze též pominout skutečnost, že žalobce měl možnost se s podklady seznámit, navrhnout jejich doplnění či vnést proti nim námitky. Žalobce se však k podkladům nijak nevyjádřil a žádné návrhy či námitky neuvedl.

26. Žalovaný vyhodnotil bezpečnostní a politickou situaci v zemi v souladu s opatřenými podklady tak, že návrat žalobce do vlasti je možný. Žalobce pochází ze Sumské oblasti, která je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Žalovaný si je vědom konfliktu, který stále probíhá ve východní části země, avšak tento je stabilizovaný, nijak se nerozšiřuje, nejedná se o tzv. totální konflikt. Námitky ohledně zhoršujícího se bezpečnostního stavu na Ukrajině proto soud důvodné neshledal.
27. Žalobce dále žalovanému vytýká, že objektivně nehodnotí, v jaké situaci by se nacházel v případě návratu na Ukrajinu, a to do kterékoli oblasti, s ohledem na jeho předchozí politickou angažovanost. Také tuto námitku soud neshledal relevantní.
28. Žalovaný důsledně zkoumal pobytovou historii žalobce, kdy bylo zjištěno, že sice pobýval delší dobu v Doněcké oblasti, avšak pochází ze Sumské oblasti, kde dle jeho tvrzení žije též jeho rodiče. Není pravdou, že by žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu, že by mohl být ohrožen na životě či zdraví, a to pro jeho politické a občanské postoje, jak uvádí v žalobě. Doplňková ochrana byla žalobci udělena výhradně z důvodu, že v době, kdy žalovaný žalobci doplňkovou ochranu uděloval, nebyla bezpečnostní a politická situace na Ukrajině stabilní a hrozilo přelití ozbrojeného konfliktu i do dalších její území včetně právě Sumské oblasti, kterou tehdy nebylo možné považovat za natolik bezpečnou, aby umožňovala návrat žalobce do ní.
29. Situace v době vydání nynějšího rozhodnutí byla, pokud jde o bezpečnost v zemi, již zcela jiná. Jakkoli ozbrojený konflikt na území východní Ukrajiny stále nesporně probíhá, stav se stabilizoval a konflikt je soustředěn výhradně do této oblasti a z žádných informací neplyne, že by hrozilo jeho rozšiřování do dalších částí země. Sumská oblast je považována za bezpečnou, plně pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. To podporuje rovněž fakt, že Ukrajina byla s výjimkou právě východních oblastí, zařazena na seznam bezpečných zemí.
30. Žalovaný se i přesto, že žalobce pochází ze Sumské oblasti, zabýval jeho možnostmi, pokud jde o vnitřní přesídlení s ohledem na tvrzený pobyt v Doněcké oblasti. K tomu se podrobně vyjádřil na stranách 4, 5, 10, 11 a 12 rozhodnutí, přičemž uvedl, že situace vnitřních přesídlenců na Ukrajině se zlepšuje a žalobce má i v případě této alternativy možnost využít pomoci ukrajinské vlády, která je určena pro tyto osoby. Žalovaný v této souvislosti dodal, že žalobce je zdravý, praceschopný, dospělý člověk bez jakýchkoli indispozic, není proto ani zranitelnou osobou. Lze uzavřít, že žalobce se může vrátit buď do Sumské oblasti, nebo do jiné oblasti, která je rovněž pod kontrolou ukrajinské vlády.
31. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný dostatečně neposoudil výše uvedené alternativy ve vztahu k jeho dřívější politické angažovanosti, soud se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že žalobce tuto svou politickou aktivitu uvádí až v žalobě, neboť dříve ji vůbec nezmínil ani nenaznačil, naopak dokonce uvedl přesný opak. Jedná se tedy o zcela novou skutečnost. V tomto směru soud odkazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno v únoru 2018, přičemž do této

doby žalobce jakkoli svou politickou aktivitu neuvedl. Vytýká-li proto nyní žalobce žalovanému, že se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně nevypořádal s otázkou jeho dřívější politické aktivity a jejího vztahu k jeho možnému návratu na Ukrajinu, jsou tyto námitky zcela nedůvodné, neboť žalovaný se ani nemohl dřívější politickou aktivitou žalobce v odůvodnění jakkoli zaobírat, pokud ten ji vůbec nezmínil. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce nyní podrobně v žalobě svou politickou činnost popisuje, neboť nic mu nebránilo takto tvrdit již během správního řízení, proto nebyly splněny podmínky pro uplatnění nových skutečností během soudního řízení a tedy ani k plné jurisdikci soudu dle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/32/EU. Nehledě k tomu že tvrzení žalobce neobsahuje existenci skutečné újmy, která by mu měla hrozit v důsledku jeho politické organizační činnosti.

32. Žalovaný adekvátně tomu, že žalobce žádné politické důvody nezmínil, situaci posoudil a žalobci azyll dle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil, neboť neshledal, že by nevyvíjel žádnou činnost, která by mohla založit obavy z pronásledování. Neuvedl ani žádné problémy, které by měl ve vlasti mít. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
33. K tvrzení žalobce, že je mu v rozhodnutí vytýkáno, že nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, kdy takto činil z důvodu, že věřil, že podklady jsou objektivní a jeho žádosti bude vyhověno, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost žalobci nevytýká, pouze ji konstatuje. Bylo na žalobci, zda se s podklady seznámí či nikoli a zda se k nim případně vyjádří či bude žádat nějaké doplnění. Pokud má žalobce na mysli rozhodnutí z předcházejícího řízení, ve kterém žádal o prodloužení doplňkové ochrany, pak toto není předmětem zdejšího řízení a žalobce měl případné námitky vznášet v rámci daného řízení či v rámci soudního přezkumu předchozího rozhodnutí.
34. Obdobné platí, pokud jde o námitku, že odůvodnění rozhodnutí neobsahuje všechny skutečnosti, které byly řešeny při pohovoru, kdy žalobce neví, jestli tyto skutečnosti nemohou chybět nejen v rozhodnutí, ale též v protokolu o pohovoru. Protokol o pohovoru ze dne 12. 6. 2017 byl rovněž podkladem pro rozhodnutí žalovaného, žalobce měl možnost se i s jeho obsahem detailně seznámit při tomto úkonu, kdy, jak bylo uvedeno, se k podkladům nijak nevyjádřil. Pokud měl žalobce za to, že během pohovoru uvedl další podstatné skutečnosti, které v protokolu chybí či měl zájem nějaké další doplnit, měl se s podklady seznámit podrobněji. Žalobce nadto nijak nekonkretizoval, o jaké absentující skutečnosti by mělo jít.
1. Neobstojí ani námitka žalobce ohledně obav z nástupu do armády a případné nutnosti účastnit se bojů. Pokud jde o obavu ze služby v armádě a z toho vyvěrající nebezpečí ohrožení života, nebo naopak hrozbu trestního stíhání, nejedná se o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy.
2. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: „Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015–31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015–43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015–34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016–32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud

např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“ Žalovaný k tomu navíc podotkl, že dle Informace OAMP je odvodní věk stanoven zákonem mezi 18 až 27 lety, kdy žalobce tuto věkovou hranici již překročil.

3. Žalobce v žalobě podotýká, že pokud mu nebude mezinárodní ochrana udělena, bude nucen z území ČR vycestovat. K tomu lze uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
4. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. U žalobce není ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by mohl odůvodnit udělení azylu z humanitárních důvodů. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce neprokázal, že by nemohl na Ukrajině své vazby realizovat, nepoukázal na žádnou konkrétní překážku. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
5. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
6. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
7. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce